

[Bøgholm.]

at danne regionale Sammenslutninger. Denne Tanke er naturligvis meget ældre end De Forenede Nationer. Man træffer den ogsaa inden for det gamle Folkeforbund. Jeg vil her blot minde om, hvorledes Locarno var Udtryk for en regional Tanke. Sir Austen Chamberlain, der var en af Folkeforbundstidens betydeligste Statsmænd, havde den Tanke, at man burde skabe en regional Sikkerhedspolitik. Heroverfor hævdedes fra anden Side Tanken om Fredens Udelelighed. Man ønskede en kollektiv Sikkerhed, man fik en kollektiv Usikkerhed. I De Forenede Nationers Pakt søger man at forene Tanken om selve Verdensfredens Enhed med Tanken om den regionale Sikkerhed. Dette synes mig at være Udtryk for en realistisk og en overordentlig rigtig Politik. Paa den ene Side er ethvert Brud paa Fredens Idé farlig for alle; jeg behøver jo blot at minde om, hvad der skete, da Japan sendte sine Tropper til Manchuriet eller Italien sine til Abessinien.

Men paa den anden Side kan der naturligvis heller ikke være Tvivl om, at de enkelte Staters direkte Interesse i Begivenhederne ikke kan være den samme overalt. Det er jo nu engang kun Stormagterne, der har de verdensomspændende Interesser; det er derfor en ganske rimelig Tanke, at der kan forlanges mere og stilles Krav om en større Indsats inden for et Lands eget Interesseomraade end dér, hvor der er Tale om fjernere Dele af vor Klode. Derfor vil det sikkert ogsaa være nødvendigt at udbygge Tanken om en Verdensfred netop paa regional Basis, og intet Sted er dette naturligere end her i Norden. Her er alle Forudsætninger til Stede for et saa nært Samarbejde fra Folk til Folk, at Grænserne mister deres Betydning. Her vil der kunne føres en saadan Politik, at Landegrænserne ikke bliver stort mere end udvidede Amtsgrenser. Naar jeg ser paa, hvorledes Holland og Belgien, hvor Forholdene dog ligger saa langt, langt vanskeligere, har været i Stand til at gennemføre en overordentlig vidtgaaende Samarbejdspolitik og tilstræber at gøre de to Lande til en politisk, økonomisk og militær Enhed, og vi sammenligner dette med, hvad der er sket eller snarere, hvad der ikke er sket i Norden, maa vi faa det Indtryk, at der er større Linier og en stærkere Erkendelse af Situationens Alvor i Holland og Belgien, end vi har set det i Norden. Jeg er naturligvis ikke blind for de meget reelle Vanskeligheder, der i Form af forskellige økonomiske Interesser staar i Vejen for et nordisk Samarbejde, men jeg maa have

Lov til at sige, at de Vanskeligheder, der forelaa i Holland og Belgien, var langt større, langt mere vidtrækkende. Det var derfor ogsaa med Glæde, jeg hørte det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard i sin Finanslovtale fremdrage det ønskelige i en stærkere Indsats paa dette Omraade. Jeg har det Indtryk, at den højtærede Regering i alt for høj Grad har været passiv, medens Forholdet i Virkeligheden er dette, at den foreliggende Situation maa gøre det til en naturlig dansk Opgave at stille Forslag.

Jeg tror, at det vilde være nyttigt, om Regeringens principielle Opfattelse paa dette Omraade, og de Planer, den naturligvis har med Hensyn til det nordiske Samarbejde, blev bragt til Udtryk over for det høje Ting af Statsministeren eller Udenrigsministeren.

Et Samarbejde paa det økonomisk-politiske Omraade vilde utvivlsomt føre til betydende Resultater. Hvor det gælder Kortlægning af de store oversøiske Markeder, drejer det sig om en Opgave, som vil være vanskelig, maaske uoverkommelig for det enkelte nordiske Land, men den maa kunne løses paa tilfredsstillende Maade gennem et nordisk Samarbejde. Det, der har fundet Sted i den verdensøkonomiske Politik gennem den senere Tid, har jo ikke mindst været dette, at det økonomiske Tyngdepunkt paa en lang, lang Række Omraader er blevet forlagt fra Europa til Lande uden for Europa. Gennem Industrialiseringen og den dermed sammenhængende høje Levestandard i store Dele af Asien og Afrika er der skabt en Købekraft, der aabner nye Eksportmuligheder for Europa. Det vil her som saa mange andre Steder betyde overmaade meget at komme først. Jeg har allerede ved tidligere Lejlighed, ved Behandling af Udenrigslovene, været inde paa Tanken om Udsendelse af nordiske Rejsekonsuler til saadanne Egne. Jeg vil gerne ved denne Lejlighed stille det Spørgsmaal til den højtærede Udenrigsminister, om der ikke efter Ministerens Mening her ligger en Mulighed, der bør undersøges. En stor Del af det nordiske Samarbejde maa ganske naturligt have Relation til vore Landes Deltagelse i De Forenede Nationers Arbejde. Der finder allerede i Dag et frugtbringende Samarbejde Sted imellem de danske og norske Delegationer, og naar Sverige og Island snart indtræder i De Forenede Nationer, vil dette Samarbejde naturligt blive udbygget.

Det er umuligt for mig ikke samtidig at give Udtryk for mit stærke Ønske om, at ogsaa Finland i nær Fremtid vil blive Medlem af De Forenede Nationer. Jeg maa maa-